

Informes: la vida dels altres

Dv, 16/10/2009 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Dues notícies de gran impacte sobre informes han irromput fa unes quantes setmanes als mitjans de comunicació. La primera es refereix als informes que Joan Oliver, director general del Barça, va anomenar «auditoria de seguretat» i que van afectar quatre vicepresidents del club. La segona, els informes encarregats pel Govern de la Generalitat, part dels quals no tenien cap interès comú, estaven sobrevalorats econòmicament, es van confiar a empreses externes quan podien haver estat elaborats pels mateixos funcionaris, etc. El conseller Antoni Castells va reconèixer el fet tot i que hi va introduir diferents matisos. Es van analitzar prop d'un 10% dels informes portats a terme l'any 2007. D'aquests, el 16% presentava algunes irregularitats i el cost ascendia a 729.000 euros. El còmput total dels informes prescindibles es desconeix, així com la suma total de l'operació.

Els informes acostumen a generar intranquil·litat i angoixa, perquè un no es pot defensar de les seves conclusions, perquè no se sap quina utilització se'n fa i perquè es converteixen en un instrument de poder que, a més, no se sap en quines mans caurà.

No em sembla just barrejar els informes del Barça amb els del Govern de la Generalitat al mateix sac, com si fossin equivalents. Els informes del Barça corresponen a una entitat privada, pagats amb diners privats, autoritzats per un director general, nomenat per una junta directiva, que el pot substituir quan ho cregui convenient. Fa cinc mesos que va passar i el tema es va tancar; però de forma sorprenent ara ha saltat a la palestra informativa. Els informes del Govern de la Generalitat corresponen a una entitat pública, van ser pagats amb els diners dels contribuents, es van confiar en alguns casos a empreses afins com a pagament de favors o com a subvencions encobertes. Un dels més cridaners investigava periodistes. Res d'estrany quan hi ha fets que conflueixen en aquesta línia, com l'affaire Bolaño-Barbeta o com la frase de Joan Ferran: «Cal arrencar la crosta nacionalista de Catalunya Ràdio i TV3.» Mesos després, Antoni Bassas va deixar de liderar la ràdio pública i les audiències van caure en picat.

Arran d'aquests esdeveniments, recordo una pel·lícula excel·lent, [La vida de los otros](#) («Das Leben der Anderen»), dirigida per Florian Henckel von Donnersmarck. Aquest film alemany va guanyar l'Oscar a la Millor Pel·lícula Estrangera el 2007, així com molts altres premis. Es tracta del control que la policia secreta (Stasi) exercia sobre determinats cercles intel·lectuals.

No es tracta, encara que és vulgui daurar la píndola, d'un tema irrellevant. En joc hi ha la llibertat de premsa, consubstancial a la democràcia. Sorpren que les repercussions no hagin adquirit proporcions més grans que unes referències escasses i la defensa personal de les persones implicades. Ser lliure no és cap tasca fàcil. Les pressions, sovint, són subtils. Deixar informes sobre la taula de persones importants, que manegen instàncies de poder, pot desencadenar esdeveniments fatals per als seus protagonistes. Carme Figueras descarta dimissions. Amb el reconement d'un fet no n'hi ha prou per anul·lar responsabilitats. Segons aquest criteri, Fèlix Millet podria anar a dormir tranquil.

El Col·legi de Periodistes de Catalunya ha tingut una reacció tímida i les seves

peticions no passen de ser discretes. Cal defensar la llibertat de premsa, tot i que de vegades la utilitzem malament. Si no rendim tribut a la veritat i promovem la distorsió dels fets, sempre queden els tribunals.

És trist que un Govern, en comptes de servir els seus ciutadans, gastí els diners públics a vigilar-los i a posar-los les etiquetes d'afins o contraris, d'amics o d'enemics.

Avui dia les empreses lluiten per funcionar segons els criteris de qualitat. Això ho podem aplicar a la vida pública. No n'hi ha prou de tenir un sistema democràtic, sinó que volem que sigui de gran qualitat. Amb la llibertat de premsa vigilada, la democràcia queda en entredit i la seva qualitat perd consistència.

Catalunya Cristiana - Any XXXI - Núm. 1.569 - 15 octubre 2009